

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 547/2012
14.02.2013. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Вере Пешић и Олге Ђуричић, чланова већа, са саветником Горданом Богдановић, као записничарем, одлучујући по захтеву за преиспитивање судске одлуке који су поднели: Д. доо Б., и Р.Т.И. доо Б., преко заједничког пуномоћника В.Ђ., адвоката из Б., и П.д. ДТМ I. доо Б., кога заступа пуномоћник Р.С., адвокат из Б., против решења Управног суда 11 У. 11283/12 од 25.10.2012. године, уз учешће противне странке Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије, у предмету заштите конкуренције, у нејавној седници већа одржаној дана 14.02.2013. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтеви се ОДБИЈАЈУ.

Образложење

Побијаним решењем Управног суда 11 У 11283/12 од 25.10.2012. године одбачене су тужбе Д. доо Б., Р.Т.И. доо Б., П.д. ДТМ I. доо Б. и П. М.С. доо Б. поднете против решења Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије број 4/0-03-147/2012-18 од 17.07.2012. године, којим се у ставу I диспозитива изузима од забране рестриктивни споразум – Уговор о генералној дистрибуцији одређених услуга и производа Т.С. а.д., закључен дана 20.12.2011. године између привредних друштава: П.з.т. Т.С. а.д. из Б., и Ц. Доо из Б. У ставу II диспозитива истог решења одређује се период појединачног изузећа од забране споразума – уговора из тачке I диспозитива у трајању од четири године од дана закључења уговора, односно до 20.12.2015. године, а у ставу III диспозитива се утврђује обавеза и налаже се подносиоцима захтева да на име накнаде за издавање овог решења уплате износ од 1.200 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије, важећем на дан уплате, на рачун Комисије за заштиту конкуренције, у року од 7 дана од дана пријема овог решења.

Захтев за преиспитивање побијаног решења поднели су: Д. доо Б. и Р.Т.И. доо Б. и исти је доо Б. чији захтев је решења Управног суда 11 У 11283/12 од 25.10.2012., Врховни касациони суд је на основу сходне примене члана 328. став 1. Закона о парничном поступку ("Сл. гласник РС" 72/11), на коју упућује члан 74. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" 111/09), спојио поступке по захтевима ради економичности поступка и доношења јединствене одлуке, тако што је списе предмета Узп 570/2012 спојио У захтеву за преиспитивање побијаног решења, поднетом на основу члана 49. став 2. тачка 3. Закона о управним споровима због повреде закона и правила поступка, подносиоци Д. доо Б. и Р.Т.И. доо Б. истичу да је оспореним решењем Комисије за заштиту конкуренције од 17.07.2012. године повређено њихово право и на закону заснован интерес, јер је на основу тог решења Т.С. а.д. раскинуо све уговоре са подносиоцима и тиме их оставио без могућности да обављају делатност за коју су основани и остварују приходе. Наглашавају да се у образложењу побијаног решења нигде не наводи како је суд утврдио непостојање њиховог правног интереса, што представља битну повреду правила управног поступка. Такође, напомињу да су у управном поступку имали правни интерес да поднесу иницијативу као заинтересована лица, па је нејасно како је могуће да у два поступка која се воде по истом питању странке у управном поступку имају правни интерес, а у управном спору немају. Затим, истичу да је прекршена одредба члана 30. Закона о управним споровима, јер је суд одбацио тужбе на основу члана 26. Закона о управним споровима, а при том их је доставио на одговор туженом, а повређен је и члан 34. истог закона с обзиром да није одржана јавна расправа. Предлажу да Врховни касациони суд уважи захтев и преиначи или укине побијано решење.

У захтеву за преиспитивање судске одлуке подносилац П.д. ДТМ I. доо Б. истиче да је побијано решење Управног суда противзаконито јер је донето на основу погрешног тумачења и примене правила одредаба Закона о општем управном поступку и Закона о управним споровима. Наводи да је у тужби изнео основане разлоге о постојању свог правног интереса и доставио доказе из којих се јасно види повреда његових права. Указује да је закључењем уговора са Ц. доо Б., Т.С. а.д. Б. неосновано раскинуо уговор са тужиоцем, који је на тај начин потпуно елиминисан са тржишта и онемогућен да обавља делатност за коју је основан. Наглашава да из чињенице да је тужилац готово целокупни приход остваривао по основу раскинутог уговора са Т.С. очигледно произлази да има правни интерес за доношење тужбе у управном

раскинутог уговора са Т.С. оштећено проглашено да има правни интерес за подношење тужбе у управном спору. Истиче да су тиме што није могао да учествује у управном поступку у коме је донето решење без права на жалбу, затим у управном спору где му је одбачена тужба, грубо прекршена основна начела управног поступка и управног спора, јер је онемогућена било каква контрола законитости управног акта. Предлаже да Врховни касациони суд уважи захтев и преиначи или укине побијано решење.

У одговору на захтеве противна странка истиче да подносиоци захтева нису били странке у поступку доношења оспореног управног акта, нити је Комисија за заштиту конкуренције одлучивала о њиховим правима и обавезама, па предлаже да суд захтеве одбије.

Испитујући дозвољеност поднетог правног средства у смислу члана 49. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд налази да су захтеви за преиспитивање решења Управног суда 11 У 11283/12 од 25.10.2012. године дозвољени. Ово стога што су захтеви поднети Врховном касационом суду против правноснажне одлуке Управног суда, како је то и прописано чланом 49. став 1. овог закона. Затим, захтеви су поднети у правној ствари у којој је, према члану 38. став 4. и члану 71. став 1. Закона о заштити конкуренције ("Сл. гласник РС" 51/09) у управном поступку била искључена жалба, чиме су испуњени услови за подношење захтева прописани чланом 49. став 2. тачка 3. Закона о управним споровима. Такође, захтеви су поднети због повреде закона и повреде правила поступка која је могла бити од утицаја на решење ствари, из којих разлога се захтеви за преиспитивање и могу поднети по члану 49. став 3. Закона о управним споровима.

Поступајући по поднетим захтевима и испитујући побијано решење у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтеви су неосновани.

Према образложењу побијаног решења, Управни суд је одлучио као у диспозитиву истог на основу члана 26. став 2. у вези са ставом 1. тачка 4. истог члана Закона о управним споровима, јер је нашао да се оспореним актом не дира очигледно у право тужилаца или у њихов на закону заснован интерес, у смислу члана 11. став 1. Закона о управним споровима, па стога они нису активно легитимисани за подношење тужбе.

Оцењујући законитост побијаног решења Врховни касациони суд налази да је решење донето без повреда правила поступка и уз правилну примену наведених одредаба Закона о управним споровима на утврђено чињенично стање.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева да су побијаним решењем битно повређена правила поступка, јер је Управни суд пропустио да утврди непостојање правног интереса тужилаца, па је нашао да су неосновани. Ово стога што из списка Управног суда 11 У 11283/12 произлази да је решењем Комисије за заштиту конкуренције од 17.07.2012. године одлучивано искључиво о правима и обавезама странака у том поступку, будући да је тим решењем изузет од забране рестриктивни споразум – Уговор о генералној дистрибуцији одређених услуга и производа Т.С. закључен 20.12.2011. године између Т.С. а.д. из Б. и Ц. доо из Б. Имајући у виду да наведеним решењем није одлучивано о правима подносилаца захтева, правилно се Управни суд при доношењу побијаног решења позвао на члан 26. став 1. тачка 4. Закона о управним споровима и одбацио тужбу налазећи да се управним актом који се тужбом оспорава не дира очигледно у право тужилаца или у њихов на закону заснован интерес.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева да су подносиоци имали правни интерес да у управном поступку поднесу иницијативу као заинтересована лица, па је нашао да су ти наводи без утицаја на другачије одлучивање, будући да је одредбом члана 33. став 2. Закона о заштити конкуренције ("Сл. гласник РС" 51/09) прописано да својство странке у смислу овог закона немају подносиоци иницијативе за испитивања повреде конкуренције, даваоци информација и података, стручна лица и организације чије се анализе користе у поступку, као ни други државни органи и организације који сарађују са Комисијом у току поступка. Из наведене одредбе јасно произлази да подносиоци захтева нису странке у поступку и не могу то бити ни у управном спору, па је правилно Управни суд побијаним решењем одбацио њихове тужбе.

По оцени Врховног касационог суда, наводи захтева да су при доношењу побијаног решења Управног суда прекршене одредбе члана 30. и члана 34. Закона о управним споровима су, такође, без утицаја на другачију одлуку о законитости побијаног решења, с обзиром на чињеницу да, са наведених разлога, тужиоци нису активно легитимисани за подношење тужбе у управном спору, па управни спор није ни могао бити вођен.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе захтева и нашао је да су без утицаја на другачије одлучивање о законитости побијаног решења, јер је то решење донето без повреде правила поступка и уз правилну примену материјалног права, па је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 14.02.2013. године, Узп 547/2012

Записничар,

Гордана Богдановић, с.р.

Председник већа - судија

Снежана Живковић, с.р.